Θητεία - Μιχάλης Μενιδιάτης

Ο **Μιχάλης Μενιδιάτης** (29 Ιουνίου 1932 - 21 Αυγούστου 2012) ήταν Έλληνας λαϊκός τραγουδιστής και επιχειρηματίας που διέπρεψε στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες. (Το πραγματικό του επώνυμο ήταν **Μιχάλης Καλογράνης.**)

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Μενίδι και ήταν γιος ενός πολύτεκνου φύλακα στη Λαχαναγορά της Αθήνας. Από νεαρή ηλικία άρχισε να παίζει μπουζούκι παρασυρόμενος από ακούσματα κάποιου νυκτερινού κέντρου της Αθήνας. Πρωτοεμφανίστηκε σε λαϊκό πάλκο το 1953.

Το 1957 ξεκίνησε τη δισκογραφία του με το «Θα χτίσω μια καλύβα» του Γερ. Κουβάτου. Καθιερώθηκε και αναγνωρίστηκε ιδιαίτερα με συνθέσεις του Απ. Καλδάρα, όπως «Μην περιμένεις πια», «Περιφρόνα με, γλυκιά μου», «Λίγο λίγο θα με συνηθίσεις», «Πετραδάκι-πετραδάκι» κ.ά.

Παράλληλα το υψηλό παράστημά του, η αρρενωπή όψη του αλλά και η σοβαρότητά του δεν άργησαν να τον καταστήσουν είδωλο της εποχής, γεγονός που τον βοήθησε ιδιαίτερα να αναδειχθεί σ΄ έναν από τους πλέον επιτυχημένους επιχειρηματίες της νυκτερινής διασκέδασης, όταν το 1964 αποφάσισε μαζί με τον αδελφό του Κοσμά Καλογράνη να δημιουργήσουν νυκτερινό κέτρο. Υπήρξε ο δημιουργός και ιδιοκτήτης του Κέντρου "Φαντασία" που κατέστη αφενός σύμβολο της Αθηναϊκής νύκτας, (σ΄ αυτό αναδείχθηκε η λαογραφική συνήθεια του "σπάσιμου των πιάτων") και αφετέρου κέντρο ανάδειξης νέων καλλιτεχνών, όπως η Δούκισσα, Γ. Πουλόπουλος, Τ. Βοσκόπουλος, Γιάννης Καλατζής κ.ά. αλλά και συμπαράστασης παλαιοτέρων καλλιτεχνών σε δύσκολες στιγμές τους όπως Γ. Ζαμπέτα κ.ά..

Ο Μιχάλης Μενιδιάτης προσηνής και ευγενικός κατάφερε παρά τους έντονους πειρασμούς γενικά του χώρου της νυκτερινής καλλιτεχνικής ζωής να δημιουργήσει και να διατηρήσει μια πολύ καλή οικογένεια χωρίς ποτέ να δώσει αφορμές για δυσμενή σχόλια. Φορώντας, σχεδόν πάντα, μεγάλα σκούρα γυαλιά ηλίου και οδηγώντας ο ίδιος το αυτοκίνητό του επισκεπτόταν τακτικά διάφορα κουτούκια του Πειραιά, του Αιγάλεω, του Φαλήρου κ.λπ. στα οποία και έριχνε μερικές βόλτες σμυρναίικου ζεϊμπέκικου.

Την ίδια μέρα μερικά χρόνια αργότερα, στο νησί που έχει γράψει χρυσές σελίδες στην ισορία της σύγχρονης μουσικής, γεννιέται ο **??? ????** (*Ian Paice*, 29 Ιουνίου 1948) Άγγλος ????????, ??????? ?? ??????? ??? ????? ??? ????????????? Deep Purple, ??? ?????? ????? ?? ???? ????? ?? ????? ????????? ??? ??? ?????? ???? ????? ??????.

?? ??????????? ???? ???????????, ??? ???? ????.

ΥΓ. Το τραγούδι που είχε επιλεχθεί πρώτη φορά από τον συνάδελφο ήταν το παρακάτω:

Το Δίχτυ - Τάκης Μπίνης

Αλληγορικό το ποίημα του Ν. Γκάτσου το ‘*το δίχτυ*’. Συναρπαστική η μελοποίηση από τον Σ. Ξαρχάκο. Πολύ καλές εκτελέσεις -και μάλιστα από γυναικείες φωνές- που ακολούθησαν την πρώτη εκτέλεση από τον Τάκη Μπίνη, μια φωνή ανεπανάληπτη . Προκαλεί άπειρους συνειρμούς για ένα σύγχρονο το δράμα με σύγχρονους ‘ασήμαντους ήρωες ’

Προφανώς το δίχτυ είναι η φαντασιακή αναπαράσταση της αιχμαλωσία, νοητική μετάφραση της πραγματικότητας της. Τα πρόσωπα των ιδεών μας για αυτήν, είναι ενταγμένα στο ατομικό μας εννοιολογικό πλαίσιο. Ένα πλαίσιο προκαθορισμένο από συλλογικά κοινωνικά αρχέτυπα. Η αιχμαλωσία του ανθρώπου σε δίχτυ, δεν μπορεί παρά να είναι ο συμβολισμός της αυτοαιχμαλωσίας, της ψυχολογικής αιχμαλωσίας.

Κάθε φορά που ανοίγεις δρόμο στη ζωή
μην περιμένεις να σε βρει το μεσονύχτι
έχε τα μάτια σου ανοιχτά βράδυ πρωί
γιατί μπροστά σου πάντα απλώνεται ένα δίχτυ
έχε τα μάτια σου ανοιχτά βράδυ πρωί
γιατί μπροστά σου πάντα απλώνεται ένα δίχτυ

Αν κάποτε στα βρόχια του πιαστείς
κανείς δε θα μπορέσει να σε βγάλει
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι

Αυτό το δίχτυ έχει ονόματα βαριά
που είναι γραμμένα σ’ επτασφράγιστο κιτάπι
άλλοι το λεν του κάτω κόσμου πονηριά
κι άλλοι το λεν της πρώτης άνοιξης αγάπη

Αν κάποτε στα βρόχια του πιαστείς
κανείς δε θα μπορέσει να σε βγάλει
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι
μονάχος βρες την άκρη της κλωστής
κι αν είσαι τυχερός ξεκινά πάλι

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/node/1300#comment-0